

Mă bucur că mi-am rezervat un loc la margine, acum că am urcat ultima în avion. Știam c-o să întârzii la îmbarcare. Doar mai mereu întârzii. De-asta mi-am și rezervat un loc la margine. Urăsc să scol toată lumea în picioare când mă chinui să ajung pe lângă ei la scaunul meu. De-asta nu mă duc niciodată la baie după ce a început filmul la cinema, chiar dacă de fiecare dată simt nevoia să mă duc în toiul filmului.

O iau pe intervalul îngust, cu geanta lipită de corp, străduindu-mă să nu mă ciocnesc de cineva. Îl lovesc pe un bărbat în cot și-mi cer scuze imediat, chiar dacă nici nu pare să observe. Când ating doar o idee brațul unei femei, se uită tăios la mine, de parc-am înjunghiat-o. Dau să-i spun că-mi pare rău, dar mă răzgândesc.

Nu mi-e greu să-mi reperez scaunul, doar e singurul neocupat.

Aerul e stătut. Muzica e banală. Discuțiile din jur sunt punctate de pocnetul ușilor trântite ale compartimentelor pentru bagaje.

Ajung la scaunul meu și mă așez, zâmbindu-i femeii de lângă mine. E mai în vârstă, plinuță, cu părul grizonant, tuns scurt. Îmi îndes geanta în fața scaunului și-mi pun centura. Măsuța e pliată. Aparatura electronică e oprită. Scaunul e drept. Dacă întârzii de multe ori, înveți să câștigi timp.

Mă uit pe geam. Hamalii s-au înfofolit bine în gecile lor reflectorizante. Mă bucur că plec spre un loc cu climă mai caldă. M-apuc să răsfoiesc revista companiei aeriene.

Nu după mult timp, aud huruitul motorului și simt roțile avionului rulând pe pistă. Femeia de lângă mine se apucă zdravăn de cotierele scaunului în timpul decolării. Pare înlemnită de groază.

Eu nu mă tem să zbor cu avionul. Mă tem de rechini, uragane și de privarea de libertate. Mă tem că n-am să fac nimic important cu viața mea. Numai să zbor cu avionul nu mi-e frică.

I s-au albit degetele de cât de tare le apasă pe mânere.

Pun revista înapoi în buzunarul din spatele scaunului.

— Călătoriți rar cu avionul? o întreb.

Pe mine mă ajută să vorbesc când simt anxietate. Dacă și pe ea o ajută, măcar atâta pot să fac pentru ea.

Femeia întoarce capul și se uită la mine în timp ce planăm.

— Mă tem că nu, îmi răspunde ea cu un zâmbet chinuit. Nu prea plec din New York. E prima dată când zbor la Los Angeles.

— Păi, dacă vă liniștește cu ceva, eu merg destul de mult cu avionul și vă asigur că numai decolarea și aterizarea sunt dificile. Mai avem vreo trei minute acum și încă vreo cinci minute grele la capăt. Restul... e cam la fel ca în autocar. Așa că încă vreo opt minute neplăcute cu totul și gata, sunteți în California.

Avionul se înclină în aer, destul cât să se rostogolească o sticlă de apă uitată pe interval.

— Opt minute cu totul? întreabă ea.

— Atât, încuviințez eu. Sunteți din New York?

Dă din cap.

— Dar dumneavoastră?

— Am locuit la New York, zic, ridicând din umeri. Acum mă mut înapoi în L.A.

Avionul intră brusc în picaj, după care își revine, zburând printre nori. Femeia respiră adânc. Trebuie să recunosc că până și pe mine m-a cam luat greața.

— N-am stat la New York decât nouă luni, zic.

Dacă vorbesc, o să-i distrag atenția de la turbulențe.

— M-am tot mutat în ultima vreme. Am mers la studii în Boston. Apoi m-am mutat în Washington, apoi în Portland, Oregon. Apoi în Seattle. După care în Austin, Texas. Și apoi la New York. Orașul unde visele devin realitate. Bine, mă rog, nu ale mele. Însă am crescut în Los Angeles. Deci, cumva, mă întorc la origini, numai că nu prea știu dacă acolo e casa mea.

— Dar familia dumneavoastră unde e? mă întreabă ea.

Vorbește crispat și se uită fix în față.

— Ai mei s-au mutat la Londra când aveam șaispe ani. Soră-mea mai mică, Sarah, a intrat la Școala Regală de Balet, așa că n-aveau cum să dea cu piciorul la așa ceva. Eu am rămas să termin liceul în L.A.

— Ați locuit singură?

Funcționează. I-am distras atenția.

— Am stat la prietena mea cea mai bună până am terminat liceul. După care am plecat la colegiu.

Avionul a început să zboare lin de-acum. Căpitanul ne anunță altitudinea. Femeia își ia mâinile de pe cotiere și respiră ușurată.

— Vedeți? îi spun. Ca în autocar.

— Mulțumesc, îmi zice.

— Cu plăcere.

Se uită pe geam. Iau din nou revista. Femeia se întoarce iar spre mine.

— Cum de vă mutați atât de des? mă întreabă ea. Nu vă e greu? Apoi se corectează imediat: Uite ce zic, nici nu mi-am tras suflul ca lumea și deja mă port de parcă-s mama dumneavoastră.

Râd și eu.

— Nu, nu, nu mă deranjează, spun.

Nu mă mut intenționat. N-am ales să fiu nomadă. Însă îmi dau seama că eu am luat decizia de fiecare dată să mă mut,

bazându-mă doar pe senzația din ce în ce mai acută că nu mă aflu unde trebuie și cu speranța că poate chiar o să-mi găsesc locul undeva unde mi-e dat să ajung în viitorul apropiat.

— Cred că... Habar n-am, zic.

Mi-e greu să mă exprim, mai ales că vorbesc cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut. Însă apoi deschid gura și mă po-menesc spunând:

— Nu m-am simțit nicăieri acasă.

Mă privește zâmbind.

— Îmi pare rău, spune. Probabil că vă e greu.

Dau din umeri, doar mi-a intrat în obicei. Am mereu obiceiul să ignor tot ce e rău și s-o iau repede încotro mi-e bine.

Însă în clipa asta nu prea îmi văd pornirile cu ochi buni. Nu prea știu dacă m-a tras așa în direcția unde vreau să ajung.

Îmi stăpânesc gestul de a ridica din umeri.

Apoi, cum n-o să ne mai vedem niciodată după cursa asta, mai fac un pas și îi destăinui ceva ce nici eu nu mi-am mai zis până de curând.

— Uneori, mă tem că n-o să-mi găsesc nicăieri casa.

Își lasă doar o clipă mâna peste a mea.

— O să v-o găsiți, îmi spune ea. Sunteți încă tânără. V-a mai rămas o mulțime de timp.

Mă-ntreb dacă mă consideră încă tânără știind că am douăzeci și nouă de ani sau mă crede mai tânără.

— Mersi, îi spun. Scot căștile din geantă și mi le pun la urechi. La sfârșitul cursei, când o să aterizăm, poate o să discutăm despre cariera mea inexistentă, în alea cinci minute dificile, îi zic râzând. Așa sigur o să uitați de tot restul.

Femeia zâmbește larg și apoi scoate un chicotit.

— O s-o iau ca pe o favoare personală.

Când ies pe poarta de la Sosiri, o văd pe Gabby ținând un cartonaș pe care scrie „Hannah Marie Martin”, de parcă n-am cum s-o recunosc și să-mi dau seama că a venit să mă ia cu mașina.

Când dau fuga spre ea, văd mai de-aproape că m-a desenat și pe mine lângă numele meu. E o schiță stângace, însă nu absolut oribilă. Hannah din desenul ei are ochii mari, genele lungi, un năsuc micuț și gura cât o linie. Părul arată exagerat, strâns într-un coc înalt deasupra capului. Restul corpului e schițat din bețe, nu sar în ochi decât sânii mult prea mari.

Eu nu prea mă văd deloc așa, însă recunosc că dacă vrei să-mi faci caricatura, poți să mă reduci la o pereche de țâțe mari și la cocul din vârful capului. Tot așa cum Mickey Mouse poate fi redus la urechile rotunde și mânuși, iar Michael Jackson, la șosetele albe și mocasinii negri.

Prefer să mă înfățișezi cu tot cu părul șaten-închis și ochii verzi când îmi faci portretul, însă înțeleg că nu prea ai cum să redai culorile cu un simplu pix Bic.

Chiar dacă n-am mai fost pe la Gabby de doi ani, de la nunta ei, de la un timp ne vedem în fiecare duminică dimineață când vorbim de pe calculator, indiferent ce planuri avem în ziua aia

sau în ce hal de mahmură se simte vreuna din noi. Cumva, e evenimentul pe care pot să contez cel mai mult în viață.

Gabby e mărunțică și slabă. Are părul tuns bob și corpul fără niciun gram de grăsime în plus. Când o îmbrățișez, îmi amintesc ce ciudat e să iau în brațe pe cineva mult mai mic decât mine și cât de diferite părem la prima vedere. Eu sunt o tipă înaltă, cu forme, și pielea albă. Ea e o tipă scundă, slabă și cu pielea neagră.

Nu e deloc machiată, și totuși e una din cele mai drăguțe tipe de aici. Nu i-o zic, doar știu ce mi-ar spune. Mi-ar răspunde că n-are nicio importanță. Că nu trebuie să ne facem complimente pe tema aspectului fizic și nici să concurăm între noi pentru titlul de cea mai drăguță fată. Nu se-nșală, așa că nu-i spun ce gândesc.

O știu pe Gabby de când aveam amândouă paispe ani. În prima zi de liceu ne-am așezat una lângă alta la ora de geografiie. Ne-am împrietenit rapid și irevocabil. Eram Gabby și Hannah, Hannah și Gabby, rar auzai un nume fără celălalt.

M-am mutat cu ea și părinții ei, Carl și Tina, după ce au plecat ai mei la Londra. Carl și Tina m-au tratat ca pe una de-a lor. M-au ajutat când mi-am trimis cererile de admitere la diverse universități, s-au îngrijit să-mi fac temele și nu m-au lăsat în oraș seara până târziu. Carl s-a tot străduit să mă convingă să mă fac doctor, ca el și tatăl lui. Pe atunci, deja știa că Gabby n-o să-i calce pe urme. Aflase că voia o carieră în serviciul public. Și-o fi închipuit că sunt ultima lui șansă. Însă Tina m-a încurajat să-mi găsesc propria mea cale. Din păcate, tot nu prea știu care mi-e calea. Însă atunci am presupus că totul o să se aranjeze la vremea potrivită, că tot ce e mai important în viață o să se întâmple de la sine.

După ce am plecat amândouă la colegiu, Gabby la Chicago și eu la Boston, am ținut strâns legătura, croindu-ne totodată

fiecare drumul în noile noastre vieți. În anul întâi s-a împrietenit cu Vanessa, o altă studentă de culoare de acolo. Gabby îmi povestea cum merg la mallul din apropiere și la petreceri. Ar fi o minciună să susțin că atunci nu mi-a fost deloc teamă că Vanessa și Gabby o să devină mai apropiate decât am fi putut noi două să fim vreodată, că Vanessa și Gabby aveau în comun un lucru pe care eu nu-l aveam.

Am întrebat-o odată la telefon pe Gabby. Stăteam lungită pe patul meu dublu de cămin, cu telefonul încins și umed lipit de ureche, după ce vorbisera deja ore întregi.

— Ți se pare că Vanessa te-nțelege mai bine decât mine? am întrebat-o. Pentru că sunteți amândouă de culoare?

De cum am scos cuvintele pe gură, m-a apucat jena. Mi se păruse o întrebare rezonabilă, însă după ce m-am auzit vorbind, nu mai avea deloc noimă. Dacă vorbele ar fi fost niște obiecte concrete, aș fi sărit imediat să le culeg din aer și să mi le îndes înapoi în gură.

Gabby s-a amuzat pe seama mea.

— Ți se pare că te înțelegi mai bine cu albi decât cu mine doar pentru că sunteți albi?

— Nu, am spus. Sigur că nu.

— Atunci să nu te-aud, a încheiat Gabby.

Așa că am tăcut. Ce-mi place mie cel mai mult la Gabby e că întotdeauna a știut să mi-o taie când e cazul. De fapt, e singurul om care mi-a demonstrat adesea că mă cunoaște mai bine decât mă știu chiar eu.

— Nu-mi zice, mă ia ea acum, ușurându-mă de geantă cu un gest curtenitor. O să fie nevoie să închiriem un căruț din ăla de bagaje pentru tot calabalăcul tău.

— În apărarea mea, râd eu, îți aduc aminte că mă mut în celălalt capăt al țării.

Am renunțat cu mult timp în urmă să cumpăr mobilă sau obiecte de mari dimensiuni. De regulă, închiriez apartamente mobilate. După ce te-ai mutat iar și iar, înveți că e pierdere de timp și risipă de bani să-ți iei un pat de la IKEA, să-l montezi și apoi să-l demontezi peste șase luni ca să-l dai pe cincizeci de dolari. Însă posed diverse *chestii* pe care le tot plimb cu mine dintr-o parte în alta a țării. Mi s-ar părea crud să mă descotoresc de toate acum.

— Pun pariu că ai aici cel puțin patru flacoane cu loțiune de corp, din aia cu portocale și ghimbir, îmi spune Gabby, luând un geamantan de pe banda rulantă.

— Doar unul, zic, clătinând din cap. E pe terminate.

Am început să mă dau cu loțiune de corp cam la vremea când ne-am cunoscut noi două. Mergeam împreună la mall și ne apucam să mirosim toate loțiunile din toate magazinele. Însă de fiecare dată îmi luam același lucru. Loțiune de corp cu portocale și ghimbir. La un moment dat, m-am pomenit că adunasem șapte flacoane din alea.

Luăm restul bagajelor de pe banda rulantă, le punem unele peste altele în cărucior și ne opintim amândouă din greu în el pe coridoarele aglomerate din aeroport, spre parcare. Le vârâm în portbagaj și urcăm în mașinuța ei.

Cât iese din garaj și o ia pe străzile către autostradă, vorbim despre una, alta. Se interesează cum a fost zborul și cum m-am simțit când am plecat din New York. Se scuza că n-are o cameră de oaspeți prea mare. Îi zic să nu se prostescă și îi mulțumesc din nou că pot să stau la ea.

Îmi dau seama că am mai trecut prin toată povestea asta. E mai bine de un deceniu de când am stat ultima oară în camera de oaspeți a lui Gabby. Au trecut zece ani și mai bine, iar eu tot plutesc de colo-colo, apelând la amabilitatea lui Gabby și alor